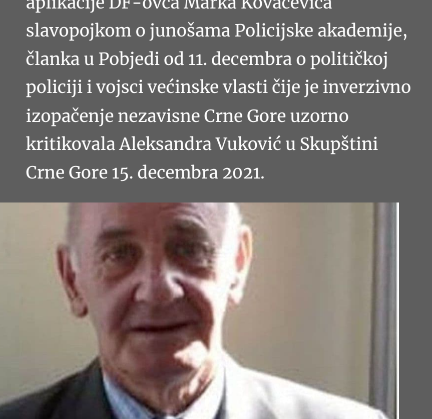
Crna hronika | Sport | Lifestyle | Objektiv | КУЛТ

Intervjui

STAV

Ljubav „iz srca“ pravo u teoetnogenetiku

Povodom šedočenja svetosrpsko-svetosavskog totali(tari)zma „božje ljubavi na silu“ na jubilejskom šedniku 31. oktobra 2021. na Srpskoj nacionalnoj TV, njegove populističke aplikacije DF-ovca Marka Kovačevića slavopojkom o junošama Policijske akademije, članka u Pobjedi od 11. decembra o političkoj policiji i vojsci većinske vlasti čije je inverzivno izopačenje nezavisne Crne Gore uzorno kritikovala Aleksandra Vuković u Skupštini Crne Gore 15. decembra 2021.

Sreten Zeković | Foto: Pobjeda

Autor: Sreten Zeković

Objavljeno: 26.12.2021. 12:50

Dodaj komentar

Suočeljavanje sa prošlošću nije njeno prosto nihilističko ignorisanje i ništenje, nego je kritičko suočavanje protiv osvajačkog antagonističkog svetosrpsko-svetosavskog totali(tari)zma, dogmatizma i fundamentalizma. Naročito je protiv najopasnijeg nacifikovanog politi čko-crkveno vjerskog sijamstva (spupčenosti) pobjedničkog političkog bloka u Nezavisnoj Crnoj Gori (NCG). Najočitije se samopriznato, do nespornosti, ispoljio u „crnokapićkoj“ litijskoj teokratskoj kontrareformaciji protiv oslobodilačkog autohtonog i autokefalnog opštecrnogorskog pokreta, prvačnog tranziciono reformističkog, građansko-sekularnog, suverenističkog, NATO-vsko i avangardnog lidera na Zapadnom Balkanu za EU.

To je generalna suština, predominantni motiv i temeljni nepreboljeni razlog za rearhaizaciju, reafirmaciju i „svetu osvetu“ histeričnog i šizmatičnog anticrnogorcizma, anticrnogorskog „ugroženo-agresi vnog“, vazda, ćeskobnoga veljesrpstva, izvanjskog i domaćeg „hibridnog rata“ protiv nove obnovljene NCG. Javno-zvanično ne priznaju i cinično-nihilistički (u)nište(avaju) crnogorsku istoriju i naciju.

Međutim, ujedno se to i najperfidnije ispoljava u formi litijskog političko-sakralnog sijamstva, koje je najveća zloupotreba SPC u Crnog Gori i njene (svetosavske) religije („srpske vjere“) u političke ciljeve i svrhu (nedovolj/stve/no imenovano i kao „kleronacionalizam“ i/li „klero nacio nalna religija“). Ta spu(p)čenost nije samo litijska politička, svečarska i populističko-pučistička manipulacija crkvom i religijom, nego bitno i samo njihovo biće, karakter, atributi, imanentni konstitutivni kvalitet, njihova t(r)ajna posebitost. Oni su među se jedno u drugom iznutra (u)dvoj(e)ni konstituens, kojim se konstituišu oba, koncepcijski osvajački, totalistički kratizirani, učvršćeni u zajedničkom skopčanom totalitarizmu višepartijskog političkog bloka, kao i 1918. Njihov jedinstveni totalizam se u(po/pre)klapa sa totalitarizmom u meta-fizičkoj (nad-prirodnoj) „mističnoj igri“ monolitnog teološkog kratizma (teo-kratizma), teodula srednjovjekovne monističke paradigme iz 13. vijeka. Ovu mod(er)nu retrogradnu rearhaizaciju teokratske kontrareformacije inverzivno izopačeno (kao i ukupni sistem vrijednosti) prednjače, veljače, slavopoje kao „veličanstvene litije“, „apsolutno novi početak kraja prijethodne prošlosti“, „nove oslobodilačke pobjedničke vlasti“.

Zapravo, to i nije efemerna, prigodna i prolazna zloupotreba crkve i religije, nego „imperijalna istorijska trajnica“ (konstanta) koja se supstancijalno ob(po)navlja i „drugobivstvuje“ u različitim konkretnim prirodnoistorijskim uslovima i okolnostima. Može se reći, i stupnjevima dvoračvane putanje civilizacijsko-sekularnog napredovanja (progresa), na jednoj, i sijamske teokratske putanje koja koči i konzervira (o)kretanje unatrag (regres), na drugoj putanji, jednog istog puta iz istog decentriranog (promjenljivog) središta i izvorišta – dijalektičke protivrječnosti zarobljavanja i oslobađanja cjelokupne istor(iolog)ije.

Rečena imperijalna istor(iolog)ija i njena „osvajačka istorijska trajnica“ sve(to/velje)srpstva konfundirala (zarobila) je cjelokupnu crnogorsku istoriju (prisvojštila i posrbičila kao svoju), Crnu Goru, prvačni i avangardni slobodarski crnogorcizam i njegov oslobodilački integralizam, ovdašnji opštecrnogorski reformistički pokret, NCG i samog unutrašnjeg imperijalnog (udvojenog)subjekta, Njegoš bi rekao „zarobio sebe u tuđina“. Još više je izoštrila, antagonistički podijelila i sukobila zarobljeni već „u sebi podvojeni totalitet“ crnogorskog društva, vrnula i/li nastavila teološki kratizam (teo-kratizam) iz srednjovjekovlja 13-tog stoljeća. Caristički je krunisana 1918, da bi se „ugroženo agresivno“ destruktivno proslavila 90-tih godina, jubilejski glorifikovala 2018 . i opskurnro pobjednički potenčila 2020/21, restartovana na 1918.

„Nova“ vlast, posve galimatijski i hipokrizni konglomerat, po arhe-genocidnom tipu osvajačkog posrbičavanja, u istoriji zna(ve)ne "zle raške struje“, sve prijethodno narod(nos)no-nacionalno crnogorsko, sve njoj opoziciono (a nije konvertitsko) totalno sotoniše, anatemiše, stigmatiše, inkvizitorski ekskomunicira, iz korijena istrebljuje, zatire. Javno sve to ozloglašava za najveće zlo, „paradigmu zlodjela“ u čitavoj istoriji Crne Gore (čak većeg zla od Nemanjićkog „iz temelja razurene Dukljanske kraljevine“, najvećeg genocida nad istorodnim i istovjernim Bogumilima i od genocidne 1918).

Sve samobitno crnogorsko, koje sijamski nije svezano za Srbe i Srbiju, totali(tari)stički i radikalski se žigoše kao „velikocrnogorski nacionalizam“ i „crnogorseki etnički inžinjering“ koji se neosnovano pripisuju najviše zamjerenim vodećim Milu Đukanoviću i DPS-u, kao stalnom „dežurnom krivcu“ za sva prošla, ovdašnja i buduća zlodjela same malo pretežane „nove oslobodilačke vlasti“. Opijena destrega njem NCG prijethone vlasti, „nova“ vlast je ne priznaje ni kao opoziciju, ni kao jedan pol(ovinu) udvojenog, crnogorskog društva, nego je ućutkuje kao „pobjedničkog zarobljenika“, osim po nuždi da joj za političku kohabitaciju bude birokratska (po)sluga. Zlonaum većinske vlasti je da total(tari)istički zabrane, ucjenjuje, prijeti, progoni, „no vom“ legislativom uhapsi cjelokupnu nacionalnu crnogorsku opoziciju, kao „kriminalnu organizaciju“, i to bezuslovno, po svaku cijenu, za sva vremena i posve otpišu u zlu prošlost (koju baš „nova“ vlast reprodukuje). Zlonaumno palimpsestno ništi prijethodnu crnogorsku istoriju, posrbičava i svetosavizira Crnogorce i Crnu Goru. Za nju je izborna većina apsolutna, i nad svakom legislativom, kojom pravda svoju taj(anstve)nost, blickrig „dvojne demo(no)krataije“, teokratiju, aktuelnu Vladu po nalogu SPC-U i vrha Vlade Srbije, otimačinu crnogorskih svetinja, sopstvenu korupciju, mafijašluk, kriminal i sl. Zato podśećam i da je nacizam došao na vlast izbornom većinom, i da ni genocidni nacizam i fašizam nije vršio denacionalizaciju ni istrebljivanih naroda-nacija.

Ova apsolutno „nova“ vlast i njena „započeta nova istorija“, „olako obećanom brzinom“, blickrigom „dvojne demokratije“, isključila je prijethodno jednovjekovno sučeljavanje sa prošlošću koja predodređuje našu budućnost kao ob(po)navljanu, „već viđenu“, iskustveno tragičnu, sasvim promašenu prošlost. Ponaša se kao apriorni „kristalni čistunci“, kao da i ona nije jalovo, iMpotentno bila 30 godina na vlasti sa prijethonim vlašćem; kao da nije ižljegla iz džamadana tog istog udvojenog totaliteta crnogorskog društva; kao da i ona nije učestvovala u „prvobitnoj ratničkoj akumulaciji kapitala“ i sankcija itd.

Naglašavam, ovđe teokratizam u najširem značenju teološkog monolitnog „univerzalizma“ koji se odnosi na čitavu društveno-istorijsku formaciju i svako konkretno društvo i državu u njemu, kao glavnog i osnovnog stuba (stožine, vertikale) i horizonta pogleda na svijet, život i ljudsku stvarnost. To je različito od uskog, češće uobičajeno reduciranog na „politički teokratizam“, samo kao pravno-eklezijastičko „jedinstvo države i crkve-vjere“ u kojem je i sama njena ovakva „politička sekularizacija“ samo privid, varka, obmana, čisti formalizam koji skriva opštenitu građansku sekularizacju

Ustvari je riječ o teoetnogenetičkoj „igri žmurke“ doksološkog „suštinskog skrivanja“ i „pojavnog otkrivanja“. Zato ga i pišem u njihovom jedinstvu totali(tari)zam, koji je i zakonski i kanonsko ekleziastčki kastigan i zabranjen, kao „Sotonina pobuna protiv Boga“, „božje vlasti“, „svetosavskog nacionalizma i srpskog naroda kao teodula“ (srpski svetac Nikolaj Velimirović, izričiti glorifikator vođe nacista Adolfa Hitlera, kao „sveca, genija i heroja“), „srpske vjere“ kao „božje anateme“, pervertiranja teološkog kratizma (teo-kratizma) i teoetnogenetike u sotonokratizam.

Upravo to i „božju ljubav na silu“ pompezno šedoči na jubilarnom šedniku 31. oktobra 2021. na srpskoj nacionalnoj TV u Podgorici čiji su medijatori stari ujed(i)nitelji Budimir Dubak i novi Gojko Raičević zna(ve)nom svečarskom promoteru Dragoslava Bokana. Bokan je ne samo Amfilohijevu proklinjanu „božju ljubav na silu“, nego i njegovu litijsku „duhovnjačku revoluciju“ (2015 – 2020/21), odnosno antisekularnu teološku kontrarevormaciju hvalospjevno uzdigao kao avangardni početak teodulskog i/li teoetnokenetičkog istinskog „srpskog sv(ij)eta“ kao budućnosti sve(to/velje)srpstva, po uzoru na istočno-azijatsko sverusko svjetovno-sakralno sijamstvo, „sveruski svijet“, a on po liku sveruskog carističkog pravo slavnog patronatskog fundamentalizma. D. Bokan izričito slavopojno propovijeda vrtanje i nastavljanje srednjovjekovno jedinstvo svjetovne i sakralne kulture iz 13. vijeka koje je Srbima utemeljio Sveti Sava svojim „svesrpskim nacionalizmom i srpskim narodom kao teodulom“, u „središtu Carstva Nebesnog“.

Nažalost, ništa novo kod D. Bokana, naročito ne po „apsolutno novom istorijskom početku“ pobjedničkog jedinstvenog političko-crkveno vjerskog bloka (2015 – 2020/21). To je samo vještarenje po starinskom principu apologete Tertulijana i vizantijske mistične meta-fizike isihaizma „unutrašnje mudrosti“ i ljubavi (nad spoznajom) koju D. Bokan aktualizuje u nacizamno političko-sakralnom sijamstvu, a „unutrašnjoj (neposrednoj iracionalnoj) ljubavi“ imenuje narodski bitni dodatak „iz srca“ (ljubav „iz srca“), bez psihološko-organskog obrazloženja kako ta strijela ljubavi „iz srca“ pravo uleće, u teoetnogenetiku njegovog učitelja i sveca N. Velimirovića koji je izričito objašnjavao sjedininjeno duševno-etničko ekumensko jedinstvo svetosavske etnogenetike i „srpskog naroda kao teodula“.

U svu tu „grdnu mješavinu“ (Njegoš) D. Bokan utrpao je i naškog Njegoša, oslovljenog kao sveca SPC čijoj se „ikoni“ na zidu poklonio i prekrstio kao genijalnom uzoru svetosrpstva.

Za Bokanovo srbofilstvo vazda izvrnuto u velikosrpstvo i njegovu „ljubav iz srca“ dao je populističko-pučističku aplikaciju frontovski demokrata Marko Kovačević, poslanik u Skupštini Crne Gore, a zatim predśednik Skupštine opštine Nikšić slavopojnom podrškom junošama Policijske akademije Crne Gore u Danilovgradu da su svoje sportsko slavlje učinili „iz srca“, kao i prije toga u povodu zmijolikog nepriznavanja genocida u Srebrnici.

Vjerovatno u vezi sa prijethodno navedenim, neki zna(ve)ni NVO s pravom i tačno su istakli aktuelnu pojavu ekstremnog fundamentalizma, ali ne islamskog, i druge ekstreme, ali to je suštinski nedovoljno, vjerovatno, iz opreza da politički pristup nije nacionalni no vrijednosni i drugi. I to je karakteristika posebitog crnogorskog fenomena, ma koliko se etnogenezofobično, faktofobično i falsifikatofobično bježi od njega.

No, pristup opšem stajalištu, metodi eksponiranja većinske vlasti i njenog stalnog manipulisanja „podjelama (različitosti)“ i totalističkog „izmirenja“ (u jedinstvenom narodu), uzorno je kritikovala Aleksandra Vuković u Skupštini Crne Gore 15. i 16. decembra 2021, ne samo „iz ljubavi iz srca“ radi [illegible]